

Arrest

**nr. 32 630 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 april 2009 aangehouden wegens het plegen van strafbare feiten.

1.2. Op 11 april 2009 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.3. Op 10 augustus 2009, ogenblik waarop verzoeker werd vrijgesteld, nam de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van asiel- en migratiebeleid of zijn gemachtigde, (V.D.) attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker stelt te opteren voor de Franse taal als proceduretaal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. Wat betreft de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding moet worden geduïd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat hij slechts vijftien jaar oud is en dat de wet verbiedt om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een minderjarige.

Verweerder werpt op dat het eerste middel onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Een middel bestaat uit een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens de verzoekende partij, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren

van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder en de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker niet aangeeft welke wetsbepaling zou verbieden dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou betekend worden aan een vreemdeling die enkel verklaart minderjarig te zijn, zodat het eerste middel, bij gebrek aan duidelijkheid, als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

4.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt dat hij minderjarig is en dat in de bestreden beslissing weliswaar gemotiveerd wordt dat hij niet over een nationaal identiteitsdocument beschikt, maar dat zijn identiteit toch weergegeven wordt in deze beslissing. Hij betoogt voorts dat de Belgische wet verbiedt om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een minderjarige.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert met betrekking tot de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert minderjarig te zijn, doch geen enkel stuk aanbrengt waaruit de correctheid van zijn stelling blijkt. Het feit dat in de bestreden beslissing de loutere verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn leeftijd werden opgenomen bewijst zijn stelling dat hij minderjarig is evenmin. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen enkel onderscheid maakt tussen minderjarigen en meerderjarigen. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten toe ten aanzien van vreemdelingen die onder het toepassingsgebied vallen van deze bepaling ongeacht hun leeftijd (RvS 25 april 2007, nr. 170.483).

Verzoeker betwist verder niet dat hij door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid kan schaden.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en evenmin aannemelijk maakt dat deze gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK